

Téma: Uzdravení hluchoněmého

Motto: INTIMNÍ DOTYK KRISTA VEDE KE SKUTEČNÉMU A VĚČNÉMU ŽIVOTU

Biblický text: Marek 7,31-37

Úvod: Pustím vám jeden pořad v rádiu, krátký úryvek, a jde mi o jediné, abyste pak na něho reagovali, jaké to bylo. Puštění šumění.

Kontext: Příběh je součástí dvou předchozích příběhů, o kterých si čteme v 7. kapitole. Abychom mohli pochopit náš text, který jsme si četli, je nutno jej chápat právě v tomto kontextu.

První příběh je o farizejích, tedy nábožných lidech, kteří velmi pevně ctí tradici otců. Myslí si, že kvůli tomu jsou výjimeční, hodně si na tom zakládají, a když se někdo nechová stejně jako oni, když nevěří Bohu tak, jako oni, tak ho za to kárají. Říkají si pravověrní Židé, ale Ježíše skutečně nepoznali, skutečně se s ním nesetkali. To samo o sobě může být memento pro nás, pro mě, aby nám naše, moje tradice, která nemusí být špatná, nezastínila širokost Pána Boha.

Druhý příběh o uzdravení dcery syrofenické ženy, tedy pohanky, při jehož čtení nám připadá, že ji Ježíš ani nechce uzdravit. Proč? Jak jí to vysvětluje? Evangelium je pro Židy. Můžeme vidět určitý kontrast z předchozím příběhem. Židé, „domácí víry“ řekli bychom, by měli jako první skutečně přijmout Ježíše, ale oni na rozdíl od pohanské ženy mu nedůvěřují. Židé, pro které je určena zvěst o spáse jako první, mají výhodu, VIP, tak tito přes vlastní náboženství, tradici, možná dokonce horlivost pro četbu zákona, dnes bychom řekli četbu Bible, modlitbu, neviděli skutečnou podstatu toho, o čem Kristus učil. Naopak ona žena, pohanka, která neměla takové předpoklady Ježíšovi věřit, prokazuje svou víru v něho – a to tak, že ho „přiměla“, aby učinil onen zázrak. Marek zachycuje to, že zvěst o Kristu se šíří „všemi směry“, i k pohanům a že původ před Bohem na to nemá vliv. Šíří se to i k pohanům – a ti Ježíše přijímají a reagují na něho správně. Na rozdíl od pravověrných Židů. Na jiném místě Kristus říká Židům, nevěstky a celníci vás předcházejí do Božího království. Ty dva příběhy nám dávají náhled na to, jak REAGUJÍ LIDÉ NA JEŽÍŠE KRISTA a ukazují na to, že EVANGELIUM, TA DOBRÁ ZPRÁVA PATŘÍ SKUTEČNĚ VŠEM!!! Nejen těm vyvoleným, nejen těm TOP Židům. Naše vlastní představy o Pánu Bohu, které,

pokud žijeme dlouho v církvi, nebo jsme se narodili do věřící rodiny, se mohou stát překážkou, abychom skutečně poznali Pána Boha a začali správně reagovat. Lidé, o kterých bychom to jen stěží řekli, reagují jinak. Často slyším: Nevěřící se nechtějí obrátit. Osobně si myslím, že to je chyba nás křesťanů – oni totiž znají jen takového Pána Boha, jakého jim ukážeme my. A je to moje, naše výmluva. Z příběhů evangelií vidíme, že to byli právě ti nevěřící, kteří při setkání s Kristem, tím skutečným, reagovali a měnilo to jejich životy. Ten náš příběh tedy zapadá do situace, kdy se PJK dostává do pohanské krajiny.

1. Náš stav před setkáním s Ježíšem nám brání v plnohodnotném životě (v. 31 – 32)

Ježíš jde Týrským krajem, přes Sidon do Dekapole ke Galilejskému jezeru. Pokud bychom studovali mapu, pak zjistíme, že ta cesta je „divná“. Je to oklika, běžně se tudy nechodilo. Kristus tam jde záměrně, jde záměrně k pohanům. Ví, že budou reagovat, že zprávu o záchraně přijmou. Když tu k němu přivádí hluchoněmého člověka. Byl hluchoněmý.

Nemoc hluchoněmého není asi úplně ta nehorší kombinace, přesto je vážná. Zejména z toho důvodu, že BRÁNÍ KOMUNIKACI. Jako hluchý neslyším druhé – a podstatou komunikace je naslouchání, jako němý se nemohu vyjádřit, nemohu reagovat, nemohu komunikovat. Ten člověk byl ve společenském životě odepsaný. Jak velký kontrast proti předním Židům. A přesto vidíme, že i s ním Kristus jedná. Ten člověk byl v situaci, kdy vlastně ani nemohl Krista přijmout, protože neslyšel a nemohl se vyjádřit (v Římanům si čteme, že ústy vyznáváme). Nejde tedy, v kontextu 7. kapitoly, na prvním místě o fyzický projev nemoci, ale spíše o duchovní – hluchoněmý nemůže reagovat na setkání s Kristem. Je to patrné i z toho, že ho někdo přivedl (trpný rod). Přivádím lidi ke Kristu, nebo nad nimi zlomím hůl a řeknu – ten by stejně neuvěřil? Člověk, o kterém se bavíme, je odříznut od podstaty lidského soužití – komunikace je základem vztahu a on ji nezažívá. V podstatě nežije, jen přežívá. Jeho život je zakrnělý, možná se omezil na nějaké skřeky, navíc Židé věřili, že nemoc je důsledkem neposlušnosti a hříchu (ve čtvrté jsme si ukázali, že to není jediný důvod). V očích těch, o kterých 7. kapitola hovoří na začátku, je tento člověk úplná troska. Je to POHAN, NESCHOPNÝ KOMUNIKACE, neschopný vyznávání. Ježíš se zvěstí záchrany jde za každým člověkem, bez ohledu na jeho původ, protože chce každému dát skutečný život- jak lidem z náboženského prostředí, tak pohanům na samém okraji společnosti. Každý má nějakou překážku. Kristus

odstraňuje překážky, ale na nás lidech je, abychom zareagovali. Ať už ty překážky jsou jakékoli.

2. Setkání s Ježíšem v intimitě vede k poznání pravého života (v. 33 – 35)

Pojďme se nyní podívat na samotný proces uzdravení. Můžeme vidět, že Ježíš přistupuje velmi blízko. Uvádí se, že intimní zóna u lidí, kteří se neznají, je asi půl metru. Já ji často porušuji a nakláním se k lidem (např. v obchodě skoro až přelezu ten obslužný pult☺). Tato blízkost je v našem příběhu klíčová a možná ještě důležitější než samotný vnější proces uzdravení. To je podstata – pokud se chceš skutečně setkat s Kristem, pak ho musíš na sebe nechat sáhnout. A nemusí to být podle našich představ.

Proces uzdravování je velmi zvláštní, možná bychom řekli, až nechutný. To ti, kteří ho přivedli, nečekali. Přivedli ho k němu, aby na něho vložil ruku. Mysleli si možná, že Ježíš u toho pronese nějakou magickou formulku typu „abraka dabra“. Opět vidím, že lidské představy jsou daleko od skutečné podstaty Pána Boha. Ježíš zde dělá úplně něco jiného, nečekaného a velmi intimního, pro někoho možná až pohoršujícího. Bere ho stranou – podtržená INTIMITA. Ježíš nechce, aby to byla šou jako má David Coperfiled. Setkání s Ježíšem probíhá jedině v intimitě, kde musíme Krista nechat na nás sáhnout.

Vložil prsty do uší a plivl mu do úst, nebo minimálně se vlastními slinami dotkl jeho jazyka. Zkuste si ten obraz představit. Dva muži, z nichž jeden mu strká prsty do uší a u toho ho „líbá“. Musíme však vzít v úvahu historický kontext. To, co nám dnes přijde nemyslitelné, tak tehdy byla běžná léčitelská praxe. Slina sloužila jako dezinfekce. Běžně se tak „léčilo“ a dodnes v některých kmenech tato praxe funguje. Jeden kmen dokonce přijal Ježíše, protože on byl ten největší „plivač“, otevřel takto slepému oči a to ten jejich šaman nedokázal – proto přijali Krista, když viděli, že on je mocnější. Každopádně bylo to velice intimní a individuální. Setkání s Kristem je intimní a individuální a pro okolo stojící to může vypadat třeba i divně. I my můžeme mít pochybnosti – obrátil se vůbec? Když nenásleduje Krista způsobem, jak to dělám já. S Kristem se setkáváme v intimitě. O tom je i PP. Myslím, že za ta tisíciletí se stala již hodně symbolickou, ale Ježíš, když ji ustanovoval, tak říkal: pijte mou krev, jezte mé tělo – to je hodně intimní – to je postata památky – ne ten samotný obřad, ale to, že mám účast, velmi intimně na Kristu, který se mi dává. Dotýkám se ho a on mně.

Ježíš v našem příběhu dělá ještě něco: mluví aramejsky: Efata. Nesmíme to chápat jako nějakou magickou formulku, něco jako Seznamte otevři se, ale vnímejme, že to je Ježíšova mateřština – je to výraz toho, že to je přirozené, skutečné. Když chcete vyjádřit skutečně něco hlubokého, pak to neděláte v cizím jazyce. Kristus tak bytostně projevuje účast v životě tohoto člověka. A také to naznačuje směr nahoru – k Bohu Otci. Je to Bůh, kdo otevírá člověka k poznání sebe sama. By to Bůh, kdo uschoptil toho člověka k uctívání. Toho člověka, který byl spoután nemocí, jež mu bránila komunikaci s Ježíšem. Každý člověk předtím, než se takto intimně setká s Bohem, nemůže o něm správně mluvit. A to je podstata – ta hlavní – proč Ježíš uzdravuje tohoto člověka – nejen proto, aby mohl fyzicky mluvit (v dnešní společnost jsme příliš zatíženi na fyzické projevy), ale hlavně proto, aby slyšel nabídku o spáse (kterou Židé odmítli), a mohl na ni reagovat. Mohl mluvit správně o Bohu – jako o tom, kdo mu dal nový smysl života, nový rozměr. Tím se dostáváme k poslednímu bodu.

3. Setkání s uzdravující mocí Ježíše Krista vede ke svědectví (v. 36 – 37)

Na první pohled jakoby tyto verše říkají pravý opak. Při prvním čtení bychom řekli, že to Ježíš výslovně zakazuje. Pokud se však díváme v kontextu celého evangelia, pak vidíme, že se to v Markovi velmi často objevuje. Pokusím se to vysvětlit na příkladu. Dozvíte se nějakou novinku – například že Anička a Honza spolu chodí, ale nesmíte to nikomu říct. Pak se dozvíte něco dalšího a nesmíte to nikomu říct. A tak se to ve vás kupí. Vy to přece musíte říct, vždyť to je taková novina. A o co více Ježíšovy zázraky. Mu ovšem nešlo o to, aby lidé popisovali ty zázraky samotné – to by je dělal z větší publicitou, ale o to, aby mu uvěřili, skutečně uvěřili. Marek tak svým způsobem nutí čtenáře, nás, abychom to udělali za toho člověka, za ně. Když oni to nemohou říct, pak my to říct musíme. Vidíme, že čím více to zakazoval, tím více lidé o tom mluvili – mělo to tedy úplně opačný efekt, a přesto s tím Ježíš nepřestal. I to mně vede k názoru, že mu šlo o to, aby ti lidé mluvili. Kdy budeme o něčem mluvit? Když pro to skutečně žijeme, když Kristus skutečně je živý v našem životě. Pak to nejde udržet. Možná si řekneš – no kdyby mě Ježíš takto uzdravil – nebo udělal jiný zázrak v mém životě, tak bych taky mnohem více svědčil. Ne, o tom to není. Ten největší zázrak není naše fyzické uzdravení, ale naše duchovní. To je největší zázrak, který dokonce ani mocný Bůh nemůže způsobit – je to na každém z nás zareagovat a pak to šířit dál. Na různý způsob, protože jsme různí – a to je dobře. Pokud se v té intimitě setkám se skutečným Kristem, ne jen nějakou náboženskou

představou Krista, nemůže můj život zůstat bez svědectví, nemůže se smrsknout na návštěvu bohoslužeb či jiné náboženské úkony. Takové svědectví nesvědčí o tom intimním setkání s Bohem a lidé kolem nás to velmi dobře vycítí. A tak vidíme pohana, který zažil uzdravující moc a reaguje na nabídku plnohodnotného života. Bůh nabízí plnohodnotný život, který je mnohem širší než nějaké náboženství, který se rodí v intimitě setkání s Pánem Bohem a vede ke svědectví o tomto živém Bohu i dalším. Možná si připadáš na okraji, možná si říkáš, já nejsem tak dobrý jako ti druzí, já se tak moc nemodlím, nečtu si Bibli, nereaguji na Krista. V takové situaci byl onen člověk a Ježíš se s ním chtěl setkat, stejně jako se chce dnes setkat s tebou. Je na nás, zda Kristu dovolíme se nás dotknout, a skutečně prohlédneme k podstatě Ježíšovy zvěsti, jak to udělal člověk (pohan) v našem příběhu, nebo zůstaneme neteční, jak to, žel, udělali ti, kdo mu byli blízko, ti jeho vlastní.